

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ (Λουκ. 8, 41-56)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Μεγαδένδρο, τις 9/11/2003)

Φορτώνεις τον πόνο σου στον Χριστό;

Σήμερα το Ευαγγέλιο μας μίλησε για δύο πονεμένους ανθρώπους. Έχει λοιπόν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, γιατί όλοι μας στη ζωή μας είμαστε αρκετά πονεμένοι. Ο ένας, γιατί ο θάνατος πήρε προσφιλή του πρόσωπα. Ο άλλος, γιατί μια αρρώστια ανίατη τον κάνει να υποφέρει. Καταλαβαίνουμε τον πόνο των ανθρώπων αυτών επειδή και εμείς έχουμε πονέσει και γι' αυτό τους κατανοούμε.

Οι δυο πονεμένοι άνθρωποι του Ευαγγελίου πλησίασαν τον Χριστό και βρήκαν κοντά του έλεος και βοήθεια. Ας δούμε και εμείς τι πρέπει να κάνουμε για να αφήσουμε τα προβλήματά μας και τον πόνο μας ενώπιον του Χριστού, για να μας ελεήσει και να μας ευσπλαγχνιστεί.

Λέγει το Ευαγγέλιο ότι πήγε στον Χριστό ένας μεγάλος άρχοντας, αρχισυνάγωγος. Ονομαζόταν Ιάειρος. Του είπε:

-Κύριε, η κόρη μου, δώδεκα χρονών κοριτσάκι, είναι άρρωστο και πεθαίνει. Έλα στο σπίτι μου, να την θεραπεύσεις.

Ο Χριστός του απάντησε:

-Έρχομαι. Πάμε.

Τι μεγάλο πράγμα είναι να επικαλείται κανείς τον Χριστό! Να ψάχνει να τον βρει, να του μιλήσει, να του πει τον πόνο του. Είναι η πιο σωστή σχέση που μπορεί να δημιουργήσει ο άνθρωπος με τον Θεό.

Εσύ αδελφέ μου, ψάχνεις να τον βρεις τον Χριστό; Τον κυνηγάς; Του μιλάς; Του εκθέτεις τον πόνο σου;

Κράτα γερά την πίστη

Ο Χριστός και ο αρχισυνάγωγος πήραν τον δρόμο για το σπίτι. Αλλά καθώς πήγαιναν, μαζεύτηκε τριγύρω κόσμος πολύς και συνέθλιβαν τον Χριστό. Ανάμεσα στο πλήθος, ήταν μια γυναίκα άρρωστη. Είχε καταδαπανήσει τα πάντα στους γιατρούς, δεν της είχε μείνει τίποτε, εκτός από την αρρώστια της. Και ξέροντας για τον Χριστό, τι είναι και τι έκανε, σκέφτηκε: «Αυτού, αρκεί να πάω να πιάσω το ρούχο του και θα γίνω καλά. Γιατί, τι να του πω; Πώς να το πω μπροστά στον κόσμο αυτό που μου συμβαίνει;».

Πήγε λοιπόν η γυναίκα αυτή πίσω από τον Χριστό και ακούμπησε το ρούχο του στην άκρη. Και τότε κατάλαβε ότι έφυγε από πάνω της η αρρώστια. Αλλά ενώ αυτή αισθανόταν μεγάλη χαρά που έγινε καλά, άκουσε τον Χριστό να φωνάζει:

-Κάποιος με ακούμπησε. Κάποιος με ακούμπησε.

Του λέει ο Πέτρος:

-Χριστέ μου, τι λόγια είναι αυτά; Ο κόσμος πέφτει επάνω σου, και λέμε να σε γλυτώσουμε, να μην σε λειώσουν. Και λες εσύ «κάποιος μ' ακούμπησε»; Είπε ο Χριστός:

-Κάποιος με ακούμπησε διαφορετικά. Ηθελήμένα και με σκοπιμότητα.

Κατάλαβε η γυναίκα. Και έπεσε μπροστά Του γονατιστή και του είπε όλη την αλήθεια. Ο Χριστός της απάντησε:

-Έχε θάρρος. Μη φοβάσαι. Η πίστη σου σέσωκέ σε.

Τι σημαίνουν αυτά τα λόγια; Σημαίνουν· «καλά περπατάς παιδί μου, στο δρόμο του Θεού είσαι. Κράτα την πίστη που έχεις και θα φτάσεις στην αιώνια ζωή».

Ερώτημα τώρα για μας. Πόσα έχουμε ακούσει για το Χριστό; Σίγουρα περισσότερα απ' όσα είχε ακούσει εκείνη. Και ξέρουμε ότι είναι ο Θεός της δόξης. Ξέρουμε ότι μία σταγόνα από το αίμα Του, αρκεί για να μας καθαρίσει από κάθε αμαρτία. Λοιπόν; Κάθε πόσο πρέπει να του πιάνουμε το ρούχο, να τον αγγίζουμε; Ηθελήμένα, με ελπίδα; Πού θα πάμε να τον βρούμε, για να τον αγγίξουμε; Εδώ στην Εκκλησία. Στην Εκκλησία βρίσκεται ο Χριστός και εδώ μέσα μάς προσφέρει το σώμα Του και το αίμα Του. Τι λένε οι ιερείς; «Κύριε, σε παρακαλούμε, καταξίωσε, καταδέξου, συ να κοινωνήσεις εμάς τους παπάδες. Εσύ μόνος σου. Με τα δικά σου χέρια. Και να μας αφήσεις μετά εμάς, με τα δικά μας χέρια να μεταδώσουμε στον κόσμο, στο λαό σου, το σώμα Σου και το αίμα Σου».

Όποιος έχει μυαλό, μυαλό κατά Θεόν, τοποθετείται απέναντι του Θεού όπως

εκείνη η αιμορροούσα, που είπε: «πάω να ακουμπήσω την ακρούλα από το ρούχο Του και αρκεί». Και κάνει και αυτός το ίδιο. Πώς το κάνει; Λέει: Ξύπνησα το πρωί. Τι είναι το χρέος μου; Να μιλήσω στο Θεό. «Δόξα σοι Χριστέ μου, που με ελέησες και σηκώθηκα καλά. Και τώρα να σε δοξολογήσω». Ή, «Κυριακή σήμερα, έχουμε Εκκλησία. Πάω και εγώ να σε δοξολογήσω, να απλώσω το χέρι μου να σου ανάψω ένα κεράκι. Να απλώσω την καρδιά μου να σου πω τον πόνο μου και να σε παρακαλέσω να 'ρθείς κοντά μου. Να με ελεήσεις και να με βοηθήσεις».

«Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών». Να η ουσία

Συνέχισαν τον δρόμο τους ο Χριστός με τον αρχισυνάγωγγο και να, έρχονται άνθρωποι του αρχισυναγώγου και λένε:

-Μην ταλαιπωρείς τον διδάσκαλο. Το κορίτσι πέθανε. Και αφού πέθανε, δεν γίνεται πια τίποτε.

Τι θα περίμενε κανείς εκείνη την στιγμή; Να πει ο αρχισυνάγωγος:

-Λυπούμαι Χριστέ μου. Ευχαριστώ που ήλθες μέχρι εδώ, εγώ τώρα τρέχω γιατί έχω κηδεία. Άντε, καλά να είσαι.

Όμως δεν είπε κάτι τέτοιο. Του λέει ο Χριστός:

-Μη φοβάσαι. Μόνο πίστευε. Και θα σωθεί το κορίτσι. Δεν πέθανε, κοιμάται.

Και συνέχισε τον δρόμο. Πήγαν στο σπίτι και βρήκαν μαζεμένο όλο το χωριό να κλαίνει. Λέει ο Χριστός:

-Μην κλαίτε, δεν πέθανε.

Και άρχισαν να γελάνε εις βάρος του οι άνθρωποι. «Καταγέλων αυτού». Γιατί το ξέρανε. Το παιδί είχε πεθάνει. Αλλά ο Χριστός δεν έδωσε σημασία. Πήρε τον πατέρα, την μητέρα και τους τρεις αποστόλους Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη, μπήκαν στον τόπο που ήταν το φέρετρο, και έβγαλε τον κόσμο έξω. Έπειτα, έπιασε το κορίτσι από το χεράκι και του είπε:

-Κορίτσι μου, σήκω.

Το τράβηξε από το χεράκι και η νεκρή κοπέλα σηκώθηκε. Γιατί; Γιατί ο Χριστός είναι Κύριος της ζωής και του θανάτου. Τι λέμε στα μνημόσυνα; «Ο

και νεκρών και ζώντων την εξουσίαν έχων, ως αθάνατος Βασιλεύς και αναστάς εκ νεκρών». Το θαύμα που έκανε τότε ο Χριστός, δείχνει ότι και τους δούλους του Θεού που τελούμε τα μνημόσυνά τους, έχει την δύναμη να τους αναστήσει. Και θα τους αναστήσει την ημέρα της δευτέρας Παρουσίας, που θα μαζευτούμε όλοι μαζί στη Βασιλεία Του. Αυτό έχει την μεγαλύτερη σημασία. Σημασία δεν έχει το «εδώ και τώρα», «τώρα το θέλω». Αλλά η ουσία που είναι το «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών». Και επειδή περιμένουμε την ανάσταση των νεκρών γι' αυτό σ' ολόκληρη τη ζωή μας παρακαλούμε τον Θεό να μας ελεήσει.

Είναι μεγάλο πράγμα να μας κάνει καλά από μία αρρώστια του σώματος. Είναι όμως πολύ μεγαλύτερο να μας κάνει καλά από την αρρώστια της ψυχής μας. Να μας θεραπεύει από την αμαρτία με την εξομολόγηση και με την Θεία Κοινωνία.

Είναι εντελώς ανόητο, να μην πηγαίνει κανείς στο γιατρό, όταν είναι άρρωστος. Και να μένει στο σπίτι του να αργοπεθαίνει, ενώ μπορούσε να γίνει εύκολα καλά. Κατά τον ίδιο τρόπο είναι πολύ πιο ανόητος ο άνθρωπος που διαπιστώνει ότι έχει αιτία (και ποιος δεν έχει;) να χάσει την αιώνια ζωή, εξ' αιτίας των αμαρτιών του και δεν φροντίζει να εξομολογηθεί και να κοινωνήσει.

Γιατί αφήνεις την πίστη σου να βουλιάζει;

Δύο μεγάλα θαύματα έκανε ο Χριστός, για να μας τονίσει το ίδιο πράγμα: Τίποτε δεν είναι αδύνατον γι' αυτόν. Το ερώτημα είναι: Εσύ αδελφέ, καλλιεργείς τον εαυτό σου να έχεις απέραντη εμπιστοσύνη στον Χριστό; Βαθειά πίστη στον Χριστό;

Εγώ θα πει κανείς δεν έχω την πίστη της αιμορροούσας. Τι πρέπει να κάνω; Ας θυμηθούμε ένα άλλο θαύμα. Ο Χριστός περπατά πάνω στα κύματα, μία μέρα πού είχε μεγάλη φουρτούνα. Μέσα στο караβάκι, ήταν οι απόστολοι. Βλέπει ο Πέτρος τον Χριστό να περπατάει στα κύματα και του λέει:

-Κύριε, συ είσαι; Πες να κατεβώ και εγώ και να περπατήσω πάνω στα κύματα. Με την δική σου δύναμη και με το δικό σου θέλημα.

Του είπε ο Χριστός:

-Κατέβα παιδί μου και περπάτα.

Κατέβηκε ο Πέτρος και περπατούσε πάνω στα κύματα. Αλλά μια στιγμή είδε ότι τα κύματα ήταν πιο μεγάλα από ό,τι τα υπολόγιζε και φοβήθηκε. Ξέχασε πόσο μεγάλος ήταν ο Χριστός και έβαλε στο νου του πόσο μεγάλα ήταν τα κύματα. Και κείνη την στιγμή άρχισε να βουλιάζει. Άπλωσε το χέρι του ο Πανάγαθος Κύριος τον έπιασε και του είπε:

-Γιατί δίστασες ολιγόπιστε; Γιατί άφησες την πίστη σου να βουλιάξει;

Η πίστη του βούλιαξε εκείνη την στιγμή, όχι ο ίδιος. Γιατί αδελφέ αφήνεις την πίστη σου να βουλιάζει; Κράτα την πίστη σου γερά. Κάνε την λίγο πιο δυνατή. Πώς;

Να αναφέρουμε τον απλούστερο τρόπο: Να πω την Κυριακή το πρωί: «Κυριακή σήμερα. Πάω στην Εκκλησία. Μα είμαι κουρασμένος. Θα με ξεκουράσει ο Χριστός με την δύναμή του». Το λέμε;

Δεύτερον: «Είναι Παρασκευή σήμερα. Και είμαι πεινασμένος. Ε, δεν χάθηκε ο κόσμος. Θα φάω λίγο αρτύσιμο φαγητό». Γιατί δεν λες καλύτερα, ότι το θέλημα του Θεού είναι πιο δυνατό, και θα σε κρατήσει πιο γερά απ' ό,τι πέντε θερμίδες από ένα κομματάκι τυρί; Και από κανά μεζεδάκι και από λίγο λαδάκι και από οτιδήποτε άλλο; Κάνε μια τέτοια κουβέντα στον εαυτό σου.

Τρίτον: Ήλθε η ώρα για προσευχή και λες: «Να αρχίσω τώρα προσευχή; Κουρασμένος είμαι. Ας κάνω ένα Σταυρό και ξέμπλεξα».

Ψιλικατζής έγινες! Κάνε ένα προσκύνημα στο Θεό της δόξης. Βάλε το κεφάλι σου λιγάκι κάτω στη γη και παρακάλεσέ Τον: «Έλα Χριστέ μου, το ξέρω πόσο μικρός είμαι. Όμως προσπαθώ να καταλάβω πόσο μεγάλος είσαι συ. Βοήθα με. Κράτα με. Φώτισέ με Θεέ μου».

Ας παρακολουθήσουμε αυτά τα μηνύματα που μας δίνει ο Κύριος μέσα από το άγιο Ευαγγέλιό Του. Αμήν.-